

σύρα, χάσου, ξεκουμπίσου,
κι' άφρανίς διασκορπίσου.

Πάνες, Σάτυροι, Μαινάδες, τόν κακό ψυχρό σας φλάρο,
μή τήν σκούπα μου σάς ρίχνω μέσ' σ' τ' άν σκουπιδιών τ'ό κάρο.

Φύγετε μετά τών άλλων,
προσωπίδες Καρναβάλων,
πού μέσ' φέρατε μανιάν και βαχίαιον και κραπιάλην,
μή τ'ό πρώτον προσωπίειον ν' απομεινόμενον και πάλιν.

Τώρ' άρχίνα νά μορφαίρης,
άνθρωπινή προσωπίς,
κι' άς οι κάνουν νά γρινιαίρης
οι καιροί τής προκοπής.

Τώρα, λαϊκή μουτσούνα,
μόρφαλε για φόρον βάρη,
τώρα τ'ό κεφάλι κούνα
κι' άρχισι λιμού τροπάρη.

Τώρα πουθγαλις τής μούρας τήν αδιάντροπη τήν μάσκα,
γλίντα μή τ'ό στόμα χάσκα,
τώρα λέγε μας άστια
για τήν τόση σου νηστία.

Π.—Μακράν, τρελλο-Καρνάβαλε, και φύγετε ξανά,
Διδόνουσι μή Σειληνούς και Πάνας μθουμένους...
'γελάσαμε, βρέ Φασουλή, μή τόσα ζωντανά,
και σήμερ' άς γελάσαμε και μή τούς πεθαμμένους.

'Άς πάμε τώρα και σ' αυτούς μή τή Σαρακοστή
για νά τούς εντριχάρουμε πού λένε Γαλλισιότι.
Σήμερον ό Καρνάβαλος 'στους τάφους περιφέρεται
και ξεφωνίζει «χαίριστε»,
και ραίνονται μή κομφοτι και σερπαντιν' οι τάφοι,
και κάνουν ιντερβιού μ' αυτούς οι δημοσιογράφοι.

Σήμερον ό Καρνάβαλος 'στους τάφους άστειούεται
κι' ένας χορός άλλόκοτος μή σκελιτούς χορεύεται.
Σήμερον ό Καρνάβαλος κι' ιδ'ό πανηγυρίζεται...
ιδού και μία κεφαλή,
δέν έχει μάσκα, Φασουλή,
κι' εν τούτοις δέν γνωρίζεται.

Φ.—Για 'δ'ες κρονια γύρω μας π'ός χάσκουν άδειανά...
τί μασκάρταις θάκναν αν ήσαν ζωντανά,
και τίποτα παραξένο νά π'όνανε τ'ό πρώτο...

Π.—Τί μασκάρταις 'χάσαμε, καμίνι Πιέρτο.

Φ.—Κρέμα νά μείνου, Περικλή, χωρίς μ'αλό κεφάλια,
πού τόσο πνεύμα θάδειχναν και νού 'στα Καρναβάλια.

'Όποιον πνεύμα σκαπτικόν
και πόσον άλλες 'Αττικόν

άδικως τώρα γίνεται βρωμοσκωλήκων βρσίσις!...

Π.—Ποιός διασκευάσεις στερούμεθα και πόσης!

Φ.—'Αχ! άς ήτο δυνατόν, Περικλέτο μου μικρή,
μόλις φθάνον Καρναβάλια,
έκ τών τάφων νά πηδούν τής 'Ελλάδος οι νεκροί
μή γεμάτα τ'α κεφάλια,
δός του νά πετούν κι' αυτοί
σερπαντιν και κομφοτι.

νά χορεύουν, νά γλιντούν,
νά ακουτιριούνται, νά εκουτούν,
τού κυρίου Καρναβάλου νά κυττάζου τής παρατάς,
τούς χυμούς τού πνεύματός των νά σκορπούν οι μασκάρ-
ταις

και κανείς χωρίς βραβετο Κομνητάτου νά μή μείνη,
κι' ύστερα νά ξαναμπαίνουσι μέσ' 'στους τάφους βραβευμένοι.

Π.— Ποία σκέψις ύψηλή
μέσ' 'στής άλλαις τής 'ψυλαίς!...
τί χαρά μας, Φασουλή,
νά γινόνταν β,τι λές.

Τί κακό 'μπορούσι τάχα για τ'ό Θάνατο νά γένη,
άν ζωντανέων τ'ό χρόνο μιά φορά κι' οι πεθαμμένοι;

Φ.—Βλέπιες κάποιαις, Περικλέτο, πού 'στους τάφους τρι-
καί στυνάζουσι και διακρύβουσι; [γυρίζουσι]
Για τ'α Καρναβάλια λίνι
και για' αυτά θάρρο π'ός κλαίνε.

'Έλα, φίλε Περικλέτο, νά τ'α κλάψουμε κι' ήμετις
έπι τάφων ξαπλωμένοι,
Έλα κι' άρχισι μαζί μου τόν καιρό νά βλασφημής,
πού ταχύτερος διαβαίνει.

Π'ός ήπ'όρασον αλήθεια!... τώρα μάσκα δέν φορώ...
για θυμήσου τόσους μ'αλούς, τού Θεάτρου τ'ό χορό,
κι' έλα τ'άλλα τ'α τρελλά,
πού κινούν μή κάποιον θρ'οσι
τήν ψυχή και τ'α μ'αλά,
κι' ήλεκτριζούν καθ'α κρ'ασι.

Τί δέν έγινε κι' ήρότο!...
για θυμήσου, Περικλέτο,
πόσα κομφοτι 'πετούσες οι κυράδες και οι δούλαις,
και 'στο στόμα τ'ό 'δικά μου, και μ' ήπιάναν άναγούλαι.

Θυμήσου τής 'Επιτροπας, πού 'στέκασιν 'ψηλά...
πλήν άκου, Περικλέτο μου... ποιός τάχατι γελ'ε;
Φρίττω και πρέμο σύσσημος...

Π.— Μην τρέμεις και μή φρίττη
και φαίνεται, βρέ Φασουλή, π'ός κάποιος μακαρτίτις
τ'α μεγαλετα θάκους τού Καρναβάλου, βλάκα,
και σ'αν γλιντζίς γελ'ε κι' αυτός υπό τήν κρ'αν πλάκα.

Φ.—Πάντα λοιπόν όργηγορο θ'α βλέπωμε τ'ό Χρόνο
και Καρναβάλια θ'αχουμε τρεις έβδομάδες μόνο,
κι' ύστερα θ'α σαράνους νά βρωμοκομφοτι,
και συζήτησις θ' αρχινούν
π'ός τ'α Κουβέρνα κυβερνούν,
και π'ός θ'α γίνουσι πόλεμοι και Στόλοι και Στρατοί;

'Έμας για τόν Καρναβαλο μας ήμισαι μανία
και τούς Βουλγάρους, Περικλή, για τή Μακεδονία.
Καρναβαλος αιώνιος άς ήτα 'στην 'Ελλάδα,
κι' άς 'τράγαμε παντοταίη κουκι και ρασουλάδα.

Κι' ήθελα 'στο πολλίεθρον τής χώρας τής εξ'άλλου
νά γίνη κι' ιδιαιτέρον Μουσιον Καρναβαλου,
κι' επί νά 'μπούν κειμήλια μικρά τε και μεγάλα,